

[Tyroll]

konsulenten for indvandrerbørn i Albertslund kommune, Berit Asbjerg, der fortæller om denne målsætning, og hvordan man har søgt at realisere den.

Man har oven i købet forsøgt at bryde om på de tidligere former, hvor man har samlet børnene i modtageklasserne på tværs af nationalitet. Man har forsøgt i højere grad at samle de enkelte nationaliteter for at undgå en række af de gener, der har været hos børnene, frustration og aggressivitet. Man har altså i stedet delt dem op efter nationalitet, og man har fået ret så gode resultater af at starte med at give dem undervisning i deres eget sprog og i højere grad integrere det i aktiviteterne. Jeg synes, det i høj grad var noget, man skulle se på og i højere grad få med ind i aktiviteterne.

Vi synes også, det er vigtigt, at man får en forholdsvis hurtig integration i de almindelige klasser. Vi mener også, det er nødvendigt at få langt flere ressourcer sat af til uddannelse af tosprogede lærere og at stille dem til rådighed i forbindelse med eventuelt sammenholdte klasser og i forbindelse med integration af de enkelte indvandrerbørn i danske klasser, således at de har mulighed for at få støtte og hjælp fra tosprogede lærere. Hvis man får gode, effektive resultater af disse ting meget tidligt i indvandrerbørnenes skolegang, mener vi også, at behovet for bistand og assistance fra tosprogede lærere vil aftage igennem skolegangen, så det måske ikke bliver det helt store problem. Vi synes i hvert fald, at der er brug for, at der bliver afsat nogle flere ressourcer hertil.

Jeg synes, der er en lang række spørgsmål, der må ses på i udvalget. Et af de spørgsmål, vi gerne vil have taget op, er spørgsmålet om retningslinjerne for den undervisning, indvandrere modtager i henhold til hjemlandets bestemmelser. Vi har bl. a. set, at der er opstået problemer, fordi man ikke kan undervise kurdiske indvandrere i kurdisk, idet det er et ømtåligt emne på grund af de udenrigspolitiske forhold osv. Her mener vi, at der ligger nogle problemer, man er nødt til at tage fat på, og man bør sætte spørgsmålstegn ved, om ikke det i højere grad er efter beslutninger her i landet i samarbejde med indvandrernes organisationer, man skal tilrettelægge den undervisning, der skal finde sted.

Jeg skal ellers ikke gå nærmere ind på tingene – jeg har heller ikke mere tid – men regner selvfølgelig med, at vi får et godt udvalgsarbejde om disse forslag og får gennemdiskuteret nogle af problemerne.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Der er stillet nogle enkelte spørgsmål til mig, som jeg godt vil besvare, og derudover vil jeg komme med lidt bemærkninger eller kommentarer, eller hvad man nu vil kalde det.

Hr. Bundgaard Nielsen talte om integration af indvandrerne, men sagde, at det skal ske på deres egne vilkår. Det er i og for sig smukke ord, som vel ingen umiddelbart kan have indvendinger imod, men de er næppe realisable. Hvis vi nu tager det problem, fru Aase Olesen var inde på i den forbindelse, nemlig når pigerne når en vis alder: kan vi i et dansk samfund acceptere integration på indvandrernes egne vilkår, når det drejer sig om at unddrage pigerne skolegang og undervisning fra, hvad er det, 11–12 års alderen? Omvendt sagde fru Aase Olesen, at der er visse punkter, indvandrerne må give køb på, og der blev netop peget på spørgsmålet om pigerne. Man skal gøre sig klart, at hvis man forlanger det, så griber man dybt ind i et kulturelt mønster.

Jeg tror, jeg før har brugt udtrykket om denne problemstilling, at det er cirkelens kvadratur, vi skal løse. Jeg kan ikke se løsninger på det. Uanset hvad vi gør, griber vi galt. Jeg er nok mest tilbøjelig til at reagere som fru Aase Olesen, men samtidig dybt bekymret ved at gøre det.

Fru Karen Højte Jensen talte om integration, men sagde, at indvandrerne skal bevare deres muligheder for at vende tilbage til hjemlandet. Det var ønskværdigt, hvis vi kunne opfylde en sådan målsætning, men er det ikke ønsketænkning, at vi kan gøre det problemfrit at skifte land og kultur? Mon vi ikke i virkeligheden gør både indvandrerne og os selv en tjeneste ved at erkende åbent, at det ikke er omkostningsfrit at skifte land, skifte kultur, skifte sprog, at det koster noget, og så sætte vores kræfter ind på at gøre omkostningerne så minimale som overhovedet muligt? Jeg synes, at alle de erfaringer, man gør, viser, at det koster noget.